

Ambrus József

Szárhegyi trubadúr

színeit az ősz összevegyítette
ahol új formák egyesülnek benne
– hiába ér hozzám a dallam
szerkezete nem változik – járhatatlan
maradt benne egy csipetnyi kétség
tudjátok – naponta változik az érték
de én a látványból építék tűzfalat
bárhogy is legyen a versem megmarad

és látjátok festve van itt minden
a valóság ritka – fikció itt nincsen
– a szó formál magának új világot
de összekeveri az egyhangúságot
a létezés amiből az érték fakad
– sosem győzi le a honvágyamat
persze hogy a versben metaforák égnek
hiszen nem délibáb – benne van a lélek

és hogy váltogatom a világ ruháit
életben tartva a versek molekuláit
mert a saját szavam is megalázhat
– s a világot pusztítja a varázslat
de a halálból kiszakított az élet
felperzseli bennem a messzeséget
nem álmodok mert felébreszt a szó
a tiszta horizont kedves illúzió

emberi értékre biztatom magam
és emberi értéket formál az agyam
de tudom egyszer minden elkallódik
gyertek közelebb muszájból a szóig
mert én megcáfolom a messzeséget
– néhány versem a halál után éget
himnuszomban meghátrál a jelen
kicsit szétmorzszálódott főszerepem

tudjátok a földi lét is átmenet
talpam alatt lávafolyam – kráterek
és széthintem hamuját a tűznek
szép lassan az ösztönök kibetűznek
volt hogy feladtam az írást – az életem
– csak a balszerencse tartott ki velem
megtagadtam mindazt mit be kéne lássak
reménye fojtogatott a folytatásnak

de a hitnél is erősebb az akarat
megvéd a vers attól ami megtagad
és úgy faragta ki a költő vésője
hogy Ady Endre vére költözött a kőbe
ahol új évszázad látja benned a jövőt
ahol porrá égetünk minden szemfedőt
mert nem az ész az értelem s a lélek
szárnyat növesztve nyer üdvösséget

fohászom mindhiába tör az égre
Isten sem tudja hogy mi a jelentése
de az értelmek ha dolgok mögé bújnak
akkor is megmaradok szárhegyi
trubadúrnak

ünnepi ébredés

ünnepi szemeidben kalandra vágyom
az irományban hőség – lágy vigasz
ugrásra kész szeretett hiányod
nincs bennem félelem csak igaz
harcos mosolyod ma is törékeny
toporzékol mérgezett vallomása
– versekben ünnepi a védjegy
csak gyűlöletem gondol a halálra
bennem növekszik sekély reggeled
pórázon vezet hétfőtől az élet
néhány ünnepet lelkembe írtak
a hétköznapok s a költemények

kalandos szemeidben botorkálok
és mesés végnapjaim tengetem
tükörbe nézve falnak fel a lángok
és két mámor között jelmezem
ne hagyd hogy a kaland megelőzőn
– nem leszek ezeregy reggeled
a végzet téged is torkon ragad
és elsodorja a legszebb ünnepet

szélcsendben születnek a fényerős szavak
– mosolyod áttöri a mélabú eget
de én elrejtőzöm mint a gondolat
és kalandos szemeidben ébredek

fűszervirágaim

fűszerét használom csókjaidnak
kőd és arany most minden itt
olvad a csönd az alkonyatban
– és a létezés füstje melegít
vad szirmok ütköznek hangtalan
földi virágból vagyunk kitépve
most a rossz szavak sem fognak rajtam
de a múlt láncszemeit egybefűzte
kész vagyok megérteni hallgatásod
– fűszered nemesült pillanat
öröm és utálat összes kívánságod
ami az újjászületésből kimaradt

nincs már csókomnak maradása
jégbe zárt istenek rügye pattan
csodákat tép fel a világ akarása
éjszakák szemében könyv alakban
friss csókjaid morzsaléka lettem
tanul az ember – érzelmei vásznak
– kis időre én is szeretni jöttem
de része vagyok az elmúlásnak

szíved fölött nincs már hatalmam
– emléked beolvad a semmibe
és a jelened is átsuhan rajtam
– mint szentek lelkében az ige

folyékony labirintus

a labirintus szörnyeit legyőztem
az útvesztőben megmentem magam
csak emlék virágzik a sült velőben
és befogom a világot sorstalan
– spiritusszal fölkent rostokat
kínozza a küzdelem kényszere
fűszálak hegyén friss boltozat
és benne az ős kimérák istene
gyökeret ver antik mosolygásom
– kettős mítosz a periférián
leveleken zöldre festett lábnym
emlékét pusztítja a levegőhiány

három lépés a pokol keresztbe
ahol gomolyog a kéjes dohányszag
szent imádságot sikolt a remete
és behódolok a folyékony világnak
– épít az ember labirintusokat
csúcsíves dómot elme sziklavárat
millió folyosót a föld alá rak
ahová a margaréták visszajárnak

démonok sírnak arcuk szemlesütve
– hitvesi szálak a vérbe hálnak
és kapaszkodhatsz a tények betűibe
ahol folyékonyak a riadalmak

hajszál az étlapon

festett pink-hajszálat keresek
mint lombos ligetben a kurtizán
szemem duzzadt melleidre téved
nem kellesz csak pár órára csupán
– rejtőzködsz de mosolyod látható
csillagszemem friss gyümölcsre gerjed
falánk szívem kihajtott a levegőre
hogy rendeljek az étlapról szerelmet
pénzes ölelésem hajnalra csökkent
lombok között virágzik a szándék
– nem megy nekem az újrakezés
de csókot nem kaphatok másképp

tagjaimban kalandos tűzijáték
néhány órát vagy bérleményem
elrontottam – mit csináljak másképp
– pár forintot ér a véleményem
combod kráterének nagyvonalúsága
nemessé érik a szomjas érzelem
jeges testünk roskad egymásba
amíg falánk vágyaidat pénzelem

hajszáladba vagyok befalazva
mert hamuja lettem sortüzednek
pogány véretem a legszebb isten adta
tüzes félhomályban a művészetnek